

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ד - חֲלָק י"א

קוֹנְטֵרְס 401

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

ההבטחה: "כול אני!"

1,500,000 (מיליון וחמש מאות אלף) לוקיין זהר היומני, 1,500 שעורי זהר בכתבי הארץ, מעל 400 מתנדבים העובדים בקרן להפצת הזוהר, המספרים מדברים בעד עצמם, מספרים לנו אך עם ישראל מתגסס פלו, לשקטו ולקהלתו, להזנפת באור העליון ולהשפיע לעולם מאור הזוהר.

זאת שקטו לעצמנו בקמטה ב'מפעל הזוהר העולמי', לפעל ולתפעל למען לימוד הזוהר לא לנו ולא לשקט עד אשר "מקלאה הארץ דעה את ד' פנים לים מכסים", עד אשר כל יהודי באשר הוא יזכה להקטיר קלבו ולהצית בגלגלתו את אור הזוהר.

לְהַגִּי ידוע, שְאֶפְלוּ רק לומר מו הספר לא הבנה קלה, מעלתו גדולה מאד ומקרב את קץ הגלות, כפי שְאֶנוּ מוצאים ב'כסא מקל' (תקוו מ"ה).

כי לימוד הזוהר הקדוש בקיבוקא עֲקֵלְמָא בוקה עולמית, קל שְפִין אם זקף לְלַמֵּד וְלִקְבִין אֶפְלוּ פרוש מאקור אקדח, עֲשֵׂה בו תקוין לְמַעְלָה כְּשֶׁעָה אחת מוה שְׂעֵלָה עֲשֵׂה בלימוד הקִשְׁטָא שְׁנֵה תְמִימָה, וּמְבַרְכָא לוּ שְׂהוּא בן עולם הכָּא מִקְנֵי הִקְלָא דְמִלְכָּא, וְהִקְנֵה מְרֹאֵי פְנֵי הַקְּלָן הַיְשִׁיבֵיכִי רַאשׁוֹנָה בְּמִלְכוּתָא דְרִקְוֵעָא, וְאִין נַחַת רוּחַ לְהִשָּׁם עֲקֵסֵק בְּנִשְׁתָּה הַתְּרִיחַ שְׂהוּא הַתְּקַמָּה הַאֲמִתִּית הַמְּקַבְּלַת יִי מִקְנֵה ידוע רִצּוֹנוֹ תְּרַבְּךָ בְּעִבְדוֹתוֹ וּמְצוּתוֹ.

ע"פ הוראת גדולי הרבנים שליט"א תפילה וזעקה לקירוב הגאולה עד מתי - ל"ג בעומר תש"ע

ספר תהילים פרק לד:

עֵינֵי יְהוָה אֶל צְדִיקִים וְאֶנְוֵן אֶל שְׂנֵאתֶם. פְּנֵי יְהוָה בְּעֵשִׂי רַע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זָכָר. עֲצֵקוּ וַיְהוָה שָׁמַע וּמָכַל צְרוּתָם הַצִּילָם. קְרוּב יְהוָה לְנִשְׁכָּרֵי לֵב וְאֵת דְּקָאֵי רוּחַ יוֹשִׁיעַ. רַבּוֹת רַעוֹת צְדִיק וּמִקְלָם יִצְלָנוּ וְיְהוָה. שִׁמְרָךְ כֵּל עֲצֻמוֹתָיו אַחַת מִהֵנָּה לֹא נִשְׁבַּרְהָ. תְּמוֹתַת רִשְׁעֵי הַעֵדָה וְשִׁנְאֵי צְדִיק יֵאֱשָׁמוּ. פְּדֵךְ יְהוָה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֵאֱשָׁמוּ כָּל הַחַסִּים בּוֹ.

אחינו בני ישראל כולנו מתאספים באחדות גמורה בליל ל"ג בעומר אצל ציון הרשבי" במירון להרים קול צעקה, זעקה, ותחנונים (כמו כן יתאספו הקהלות די בכל אתר ואתר) ויכוונו גם היחידים כולם להתפלל באותה שעה (1:00 אחר הצות הלילה)

בקריאה גדולה - עד מתי ! ?

לאבינו שבשמים, שיאמר לצרותינו די, ולהתחזק בלימוד התורה הקדושה ובפרט בלימוד הזוהר הקדוש לכבוד בעל ההילולא הרשבי" זיע"א כדי שזוכה לגאולה השלימה במהרה בהן בחסד וברחמים אכי"ר

אבינו שבשמים עד מתי

- עד מתי עורך כשבי ותפארתך ביד צר (תחנון לבי' ולה)
- עד מתי אלוקים יחרף צר ינאץ אויב שמך לנצח (תהילים ע"י)
- עד מתי עשנת בתפילות עמך האבלתם לחם דמעה ותשקמו בדמעות שלישי (תהילים פ"ה)
- עד מתי רשעים ד' עד מתי רשעים יעלוזו (משלי ו"ט)
- עד מתי משועבדים אנו לידו של עשוי (בר"ה א')
- שובה ד' עד מתי (תהילים צ"ה)
- ואתה ד' עד מתי שובך ד' חלצה נפשי הושיעני למען חסדך (תהילים ו"ד)
- עד מתי קץ הפלאות (יעאל י"ב)

עד מתי????

- עד מתי נאנקים ובוכים יתומים ואלמנות? - עד מתי שועות החולים המתיםרים ומזור אין להם רח"ל?
- עד מתי דמעת אנשים המצפים וילדים אין להם? - עד מתי יסתובבו בחורים וילאו מלמנוא זיונם?
- עד מתי צער הורים על בניהם שאינם גדלים כרצונם? - עד מתי ישלחו מקורות פרנסה?
- עד מתי יקלעו למשפטים קשים? - עד מתי יסתבכו בחובות אלאפים ולרבבות?
- עד מתי נרעד בתדרי חרדים מה ילד יום? - עד מתי מריתת ארון תפיל חיתתה על כל יושבי תבל?
- העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כאוב, רבש"ע עד מתי????

כדי שתשמע תפלתנו ברצון בואו ונקבל על עצמנו בלי נדר ללמוד כל יום ויום כספר הזוהר הקדוש (דף היומי - כשתו דקות) וזוכה לראות פלאות !
משה רבינו אמר לרשב"י: "במהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
בלשון"ק; בזכות החבור שלך, ספר הזוה"ק, יצאו בני"ן מן הגלות ברחמים, ללא צרות ויסורים וללא חבלי משיח. (זהר נשא) לימוד הזוהר הקדוש מגיל את האדם ומשפחתו והסובבים אותו במנוחה ושערויות (אברי פתח שער ו' את ע"ג)

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבוטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאן וחרבא וביה מעלמא. (רבי ירושלים תרפ"א)

אנשים מעדיים שהם רואים ישועות בכל הענינים

עורו בתעוררו והתחזקו ללימוד היומני [דף היומי] בזהר הקדוש!

ככל שגורבה בלימוד הזוהר הקדוש, כן ירבה שפע רחמים וישועות לכל היהודים, ויודרך האויר ויטהר, ומשיח צדקינו בוא יבוא מהר.

מפעל הזוהר העולמי

להפצת ספרי הזוהר, תרומות להמשך פעילות הארגון או להנצחת יקיריכם, לפיואה, לשועה ולהצלחה

"מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / ספק: 02-995-1300

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

תקנב

עלון אור הזוהר

בפרט בדורנו, דור עקבתא דמשיחא, לשאמורת העולם מוקדים מסויבנו, מרימים סמלים, לוחשים עינים ופותרים פיהם בקליעו חיים - היום יותר ומתמיד חשים אנו כבכשה בין בשנים זכאים, מול אוים להרעיו האריני, מול כל מדינות ערב, מול בעצמנו ארה"ב, שאין לנו פתרון מה כנגדה. בלנו כבר בעצמם וקצרים לישועת ד', מתי ננקה לחיות ללא פחד וללא חת? מתי נובל לשבת בשלנה ללא יסורים וללא מצרים?

איך יכול לפטר אחר רבי שמעון בר יוחאי? "יכול אף לפטר את כל העולם כולו מן הדיון" (שורין סח. פקה מהו). רשב"י מביד על עצמו "יכול אני". האם רוצים אתם שלא תשילט עוד מדת הדיון? מישתוקים שיהעולם יתנהל במדת הרבנים? הפנים לראות רק חסדים גלויים מאתו יתברך? אהבכם.

אמר מ"ר לרשב"י: "במאי הבורא דילך דאיהו ספר הטהרה... ויגו דשתידין? ישראל למשעם מאלנא אפי דתי, דאיהו תאי ספר הטהרה יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויחסיס בהון (בדיס לה) 'ה' כדן יתהו ואין עמו אל ברי". פרוש משים ששתידיס ישראל למעם מאלו חסיס, שהוא ספר הטהרה על ידו יצאו מן גלות ברחמיס, ויתקום בנו חסוק שיהים ויצאו מן הגלות כלי קטרוג (עניא חסיקאן ביהר פקשת נסאי, דף כ"ד ע"ג).

ומקרא על כך פעל כפא למלה, דקך כצינו בשתקוים (סו חמון 1) : מהאי הבורא דילך פד יתגלי לתמא כדרא בתרא בשוף ימינא, ויגנייה ניקרא (ה) וקראתם דרוך בארץ וגו'. ומקרא על כך פעל מ'כפא למלה" (תמו לז) : כפא גדול חיוב על תלמידי חכמים ללמוד כפלה, ויגניש כפא גדול אם אינם לומדים כפלה, ויורם ארך גלותא, פי הם בעיביס הגאולה כחכמא לציילו, פי געשה כפשעא אחת בלמוד המכלה מה שלא געשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, פי גדול כנה לקרב בגאולה.

על אותו מאמר מכאר הלכה"ה הקדושי:

הנה מבאי מנא, שיהחבור מהותי הנה עתיד להיות גנו וכו' עד שיבוא יהודי האחרון כסוף תמיים שאין יהודה לתחתונים, ויבנות העוסקים בבוא משיח, פי אי תמלא הארץ דעה כספתא אשר זה תהיה כפה קרובה יביאתו. וזהו שאמר ויגנייה וישבתם איש אל אחותו וכו', כדי שביבנות ויגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו

ישראל ממצרים, עד שהאנך מחדש ברוך הוא לקדשם כדם פסח ומדם מילה, זו נאולה העמידה לא תהיה הנאולה עד שיבנו לתוספות הקנישה הוה, והוא רצון האל יתברך ואשרי הוזהר בה. (ש"ל"ה, עשרה מאמרות, מאמר א').

[כן קטב באגון שלמה (פרק י"ד אות ט), והנאולה לא תהיה רק על ידי למוד התורה ועשר הנאולה בלמוד המסקלה.

כן קטב גם רבי חיים וישראל בהקדמה לקסר "עין חיים": "הכל תלוי בעסק החקמה הווא, ומיגענו מלהתעסק בה היא עוקבת אחרו ועיבוב בגו בית מקדשנו ותפארתנו.

גם בשעת הדקס הוה כל נתקאש מן החכמים. כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדקס (פריס דף סו): "וכן עוד כדמא דוכתי פשי" וישון כשעת הדקס (נפא) יש לומר על פי דברי הש"ס סקה (מהו) שאמר רבי שמעון כן יוחאי (יהוה תפס רבי שמעון ככל מוסק): "יכולני לפטר את כל העולם מן הדיון מיום שנגבר העולם עד סופו ויתאחרון הקיבוי קצת סופו של גלות אדום (שהוא קדם ביאת גואל צדק מסתה בימינו אמו) שרבי שמעון כן יוחאי הוא שעמד בנפשנו כנגד מלכי רומי (אדום) כדאמרין בשבת, ועל כן אמר המלך אז שמעון שגנה דהר, ובפרט כסוף ימינא אילין באהרית ימי גלות אדום, וזהו רבי שמעון כן יוחאי ככחו וככה הוזהר מחדש הבורו דיתפוסקו כדרא בתראא להגיל מהבלי משיח יפקונו מן גלותא ככחו. ואלו חכמים נקראים בשעת הדקס ברויבוקא (גלותא) בתר דוקא כמבאר בזהר הקדושי, על כן שפיר אמרו (בכ"ב ע"ג) כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדקס, שעומד בעודנו בשעת הדקס הנו בשנים האלו ועל יבנותו אנו סומכין כגנה. (דברי תורה סהדווא ט' אות לט).

כזו התקנה פועמת, יש על פר נחבב לפעלה. נפעל בלנו לביאת המשיח על ידי הפצה ולמוד חדש ספרי הוזהר

מכאי הגאון מהרש"א איסקרילוסה כספרו כן אכרעה (ברשת נישלה דף כ"ג): המדפים כספרים

ממנו להרעיו לאור תורה, וזכה ויושב במקוצת המלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותקנב הדעת ככל עת, ואלו היה גנו למקצועות המשיחין בנרדמים, לא היו לוקיבם בו.

והנה אמרו חכמינו יזרוגם לקנבה במסקת יבמות (דף צ"ג ע"ג) שפתויו דובות וכו' כדאיאת שם, ולפי זה הורגם שיהיה החכם מי אחרי מותו, גל הוא וזכה ויושב במקוצתו, שהרי הוא גרם להסתיותו ואין ספק לשוואה בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מן חכמיו ויצאון לקראתו לקבל פניו.

לקראת יום ההולא דרשב"י נותו "מפעל הוזהר העולמי" את הובות לכל אהד להיות ממוצי רביים "להרעיו לאור תורה", כ-5 שו בלבה מחירי עלות להדפסת ספר בודד, ובמאי תפקדו ככל דבר ישועה ורחמים, כבכרת העלטה ורפואה או לע"ה, וכל המורה דר"ה נה שפחה.

התבטא פעם צדיק נאמר: כבוא מלך המשיח, עם ישראל יקבצו וכאו לך ופלישת העם שיעים ושמחים. בעת הוה יתבנו מלך המשיח בעינו שהורוהו, יכחו כל אהד ואהד לפי מעשיו, ולפתע ירים ידו ויקרא באצבעו בלם גרימו עיניהם כפליאה ויבישו בפחנהו, אז ישמעו מלך המשיח את קולו ויאמה בהסתרה ואצבעו על ידו ירמי: "בזכותך הגעתי לך יש חלק בגאולת העם". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

להוא שגובה להיות מן הוויים המאשרים, שהמשיח ככבדו ובעצמו עידי עליו - "בזכותך הגעתי".

על כן עורו והתעוררו להעיר את העולם באור השליו, פי באורו נראה אור למשיח חסד על העקל ועל הפרט, "אור חדש על ציון תאיר וינקה במטה לאורו" אמן.

ובזכותה דבר יוחאי עגנו!

ספר תקוני הזוהר
מגד
דף היומי

מחולק ל-354 ימות השנה
חלק א'
חלק ב'
חלק ג'
חלק ד'

בוא וטל חלק בדעת הוזהר הקדוש

הנה מבאי מנא, שיהחבור מהותי הנה עתיד להיות גנו וכו' עד שיבוא יהודי האחרון כסוף תמיים שאין יהודה לתחתונים, ויבנות העוסקים בבוא משיח, פי אי תמלא הארץ דעה כספתא אשר זה תהיה כפה קרובה יביאתו. וזהו שאמר ויגנייה וישבתם איש אל אחותו וכו', כדי שביבנות ויגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו

ספר תקוני הזוהר

מגד

דף היומי

הזוהר
עשרים חלקי חזון

0722-990044

יהודה עשה את כל אשר צוה ה' את משה. ואתו אהליהב בן אחיסמך, מה זה ואתו? אלא למדנו שאהליהב לא עשה מעשה לבדו, אלא עם בצלאל, ועמו עשה כל מה שעשה. זהו שכתוב ואתו, ואתו ולא לבדו. מפאן שהשמאל בכלל ימין תמיד, ועל זה כתוב (שמות לא) ואני הנה נחתי אתו את אהליהב. זה ימין וזה שמאל.

אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה וגו'. רבי ייסא אמר, פיון שעשו כל החכמים את המשכן, צריך להחזיר חשבון מכל אותם המעשים שנעשו בו. מה הטעם? משום שכל חשבון וחשבון, כשהיה נעשה חשבון, כך התקיים אותו מעשה, והתקיים במקומו. וישראל כלם, כמו שנתרצו במה שנדבו בראשונה, גם כך התרצו באותו חשבון, ואז התקיים כל המעשה באותו רצון. ולכן צריך כאן חשבון, משום שבוה מתקיים המעשה. אלה כתוב, ולא כתוב ואלה. אלא זהו חשבון שפוסל את כל החשבונות של העולם, וזה התקיים יותר מכלם, שבוה התקיים המשכן ולא באחר.

פתח ואמר, (שם ב) והיה אמונת עתיד חסן ישועת חכמת ודעת יראת ה' היא אוצרו. פסוק זה פירושו החברים, אבל הרי שנינו, כל אדם שמתעסק בתורה בעולם הזה וזוכה לקבע לה עתים, צריך באמונה, שרצונו יתפנן לקדוש ברוך הוא, יתפנן לשם שמים, משום שאמונה לכך התפונה. חסן ישועת, לכלל רחמים גדין. חכמת ודעת, ששני אלה שורים זה על זה. זה טמיר וגנוז, להשרות זה על זה.

כל אשר צוה יי' את משה. ואתו אהליאב בן אחיסמך. מאי ואתו. אלא אוליפנא, דאהליאב לא עביד עבידתא בלחודוי, אלא עם בצלאל, ועמיה עבד כל מה דעבד. הדיא הוא דכתיב ואתו, ואתו ולא בלחודוי. מפאן דשמאלא איהי בכלל ימינא תדיר. ועל דא כתיב ואני הנה נחתי אתו את אהליאב, דא ימינא ודא שמאלא.

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו'. (שמות לח) רבי ייסא אמר, פיון דעבדו כל חפמייא ית משכנא, אצטריך למהדר השכנא, מפל אינון עבידן דאתעבידו ביה. מאי טעמא. בגין דכל חשבון וחושבון, כד הוה אתעביד חשבנא, הכי אתקיים ההוא עבידא, ואתקיים באתריה.

וישראל פלהו כמה דאתרעו במה דנדיבו בקדמיתא, הכי נמי אתרעו בההוא חשבנא, וכדין אתקיים פל עבידא, בההוא רעותא. ועל דא אצטריך הקא חשבנא, בגין דבהאי אתקיים עבידא. אלה כתיב, ולא כתיב ואלה. אלא דא איהו חשבנא דפסיל פל חושבנין דעלמא, ודא אתקיים יתיר מפלהו, דבהאי אתקיים משכנא, ולא באחרא.

פתח ואמר, (ישעיה לג) והיה אמונת עתיד חסן ישועות חכמת ודעת יראת יי' היא אוצרו. האי קרא אוקמוה חברייא, אבל הא תגינן, פל בר נש דאתעסק באורייתא בהאי עלמא, וזכי למקבע עתין לה, אצטריך באמונה, דרעותא דיליה יתפנין לקודשא ברין הוא, ויתפנין לשם שמים, בגין דאמונה להכי אתפנון. חסן ישועות, לאכללא רחמי דדינא. חכמת ודעת, דתרין אלין שראן דא על דא. דא טמיר וגניז, לאשראה דא על דא.

יִרְאֵת יי' היא אוֹצְרוֹ. אוֹצְרוֹ דְכָל אֱלִין, בְּגִין דְּהָאֵי יִרְאֵת יי', נְקִיט כָּל אֵינוֹן נְחֻלִין, וְאִיְהִי אֲתַעְבִּידַת אוֹצְרֵי לְכַלְהוֹ. וְכַד נְפַקִין מִנְהָ כָּל אֵינוֹן גְּנִיזִין בְּלֵהוֹ, אֲפִיק לִוְן בְּחוּשְׁבְּנָא. מְנַלְן. דְּכְתִיב, (שיר השירים ז) עֵינֵיךָ בְּרֻכּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן. בְּחֻשְׁבוֹן וְדָאֵי עֵבִיד, וְאֲפִיק אֵינוֹן בְּרֻכּוֹת מִים, וְאֲשַׁנַּח לְאֲפַקָא כְּלָא בְּחוּשְׁבְּנָא.

(ג"א ואשקו לבלא)

וְעַד דָּא אַקְרִי אַמוּנָה. וּבְכָלֵא אַקְרִי אַמוּנָה, וְהָא אוֹקִימְנָא. וּמָה אֵי הָכָא אֲצַטְרִיף לְאֲחֻזָּא מְהִימְנוּתָא, לְשָׂאֵר מְלֵי דְעֻלְמָא עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה. וְעַל דָּא, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא הָהּ אוֹדַע לְהוֹ לְכָל יִשְׂרָאֵל, רְזָא דְמְהִימְנוּתָא דִּילְהוֹ, בְּכָל מַה דְעֻבְדוֹ, וְכָלֵא אֲתַמַּר.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הוּוּ אֲזִלִי בְּאַרְחָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲתַרְעִי בִּיהַּ בְּבַצְלָאֵל לְעֵבִידַת מְשַׁכְּנָא, וְתִירַי מְכָל יִשְׂרָאֵל, אָמַר לִיהַּ, שְׁמָא גְרִים, וְהָא אוֹקִמוּהָ, דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא שְׁוֵי שְׁמֵהֶן בְּאַרְעָא, לְאֲתַעְטְרָא (כ"א לאתערא) בְּהוֹ, וְלִמְעַבְדַּ בְּהוֹ עֵבִידַתָּא בְּעֻלְמָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים מו) אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאַרְצָן.

אָמַר לִיהַּ, רְזָא אִיהוּ הָכָא, יְהוּדָה מְסֻטְרָ שְׁמָאֵלֵא הוּהּ, וְאַהֲדַר וְאַתְדַּבֵּק בִּימִינָא. וְעַל דָּא, בְּסֻטְרָא דָּא אֲתַעְבִּיד מְשַׁכְּנָא, שְׂאֲרֵי מְסֻטְרָ שְׁמָאֵלֵא, וְאַתְדַּבֵּק בְּסֻטְרֵי יְמִינָא, וְלִבְתַּר אֲתַפְלִיל דָּא בְּדָא, וְאַתְעֵבִיד כְּלָא יְמִינָא. כְּגוֹוְנָא דָּא אוֹרִייתָא, שְׂאֲרֵי מְשַׁמְאֵלֵא, וְאַתְדַּבֵּק בִּימִינָא, וְאַתְפְּלִיל דָּא בְּדָא, וְאַתְעֵבִיד כְּלָא יְמִינָא. רְאוּבֵן שְׂרָא מִימִינָא, וְסֻטָא לְשַׁמְאֵלֵא, וְנִטְלוּ עֲמִיָּה אֵינוֹן שְׂאֵר שְׁבֻטִין, דְּאֵינוֹן שְׁמָאֵלֵא, בְּגִין דְּשְׂאֲרֵי מִימִינָא וְסֻטָא לְשַׁמְאֵלֵא.

(לכלם)

וְלִכְּן נְקִרְאֵת אַמוּנָה, וּבְכָל נְקִרְאֵת אַמוּנָה, וְהָרִי בְּאַרְנֵי. וּמָה אִם פֶּאֶן צְרִיף לְהִרְאֹת אַמוּנָה - לְשָׂאֵר דְּבָרֵי הַעוֹלָם עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה. וְעַל זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא הִיָּה מוֹדִיעַ לְכָל יִשְׂרָאֵל סוּד הַנְּאֻמָּנוֹת שְׁלֵהֶם בְּכָל מַה שְּׁעִשׂוּ, וְהַכֵּל נִתְבָּאֵר.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הִיוּ הוֹלְכִים בְּדַרְפָּן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא הַתְּרַצָּה בְּבַצְלָאֵל לְעֵבֹדַת הַמְּשַׁכְּן יוֹתֵר מְכָל יִשְׂרָאֵל. לְמָה? אָמַר לוֹ, הַשֵּׁם גּוֹרֵם, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא שֵׁם שְׁמוֹת בְּאַרְצָן לְהַתְּעַטֵּר (לעורר) בְּהֶם וְלַעֲשׂוֹת בְּהֶם מַעֲשֵׂה בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים מו) אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאַרְצָן. אָמַר לוֹ, סוּד הוּא פֶּאֶן. יְהוּדָה הִיָּה מִצַּד הַשְּׁמָאֵל, וְחוּר וְנִדְבֵק בְּיָמִין, וְעַל זֶה בְּצַד זֶה נַעֲשֵׂה הַמְּשַׁכְּן. הַתְּחִיל מִצַּד שְׁמָאֵל, וְנִדְבֵק בְּצַד יָמִין, וְאַחַר כֵּן נִקְלַל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֵׂה הַכֵּל יָמִין. כְּמוֹ כֵּן הַתּוֹרָה מִתְחִילָה מִשְּׁמָאֵל וְנִדְבֵקַת בְּיָמִין, וְנִקְלַל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֵׂה הַכֵּל יָמִין. רְאוּבֵן הַתְּחִיל מִיָּמִין וְסֻטָּה לְשְׁמָאֵל, וְנִסְעוּ עִמּוֹ שְׂאֵר הַשְּׁבֻטִים שֶׁהֵם שְׁמָאֵל, מִשּׁוּם שֶׁהַתְּחִיל מִיָּמִין וְסֻטָּה לְשְׁמָאֵל.

יהודה שרא משמאלא, וסטר לימינא, שרא
משמאלא, בגין דאתי מסטר שמאלא,
ואתדבק בימינא, ומשכנא בסטרא דא
אתעביד. שארי מסטר שמאלא, ואתדבק
בסטר ימינא, ועל דא, בצלאל איהו דאתי
מסטריה, עבד משכנא ואתתקן לגביה. והא
אוקמוה, דקודשא בריה הוא אתרעי ביה,
ובריר ליה מפלא (דף רכ"ג ע"ב) לעבידתא דא.

ויהב ליה חכמה ותבונה ודעת, פמה
דאוקמוה. בגין דעמיה היה בקדמיתא
סכלתנו דלפא, דכתיב ובלב כל חכם לב נתתי
חכמה. בגין דקודשא בריה הוא לא יהיב
חכמתא, אלא למאן דאית ביה חכמתא,
ואוקמוה חברייא ואתמר. וכן פגוונא דא
בצלאל. רבי שמעון אמר, בצלאל שמיה גרים
ליה, ועל חכמתיה אקרי הכי, ורזא דמלה
בצלאל, בצל אל.

פתח ואמר, (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער כן
דודי וגו'. בצלו: היינו בצלאל, דאיהו
אתקין משכנא, ועביד ליה. דכתיב חמדתי
וישבת. דמשכנא חמידא איהו למיתב ביה,
דאיהו עביד חמודא לכנסת ישראל, וכנסת
ישראל יתבא בצלא דאל. ודא איהו בצלאל.
ובריו מתוק לחכי, דדא איהו דעביד פירין
טבין בעלמא, דכתיב, (הושע יד) ממני
פריה נמצא. מאן הוא פרי. אלין אינון
נשמתהון דצדיקייא, דאינון איבא דעובדוי
דקודשא בריה הוא. דההוא נהר דנפיק מעדן,
איהו אפיק וזריק נשמתין לעלמא, ואינון
פירין דקודשא בריה הוא, ובגין כך פריו. דא
איהו כדקאמרן.

בצלו: דא הוא בצלאל. ועל דא תקוונא

יהודה התחיל משמאל וסטר
לימין. התחיל משמאל, משום
שכא מצד שמאל, ונדבק בימין,
והמשכן נעשה בצד הזה. התחיל
מצד שמאל ונדבק בצד ימין. ועל
זה בצלאל, שכא מהצד שלו,
עשה את המשכן והתתקן אצלו.
והרי פשוטה שהקדוש ברוך הוא
רצה בו, וברר אותו מכלם
למעשה הזה.

ונתן לו חכמה ותבונה ודעת, כמו
שבארוה, משום שעמו היה
בראשונה השכל הלב, שכתוב
(שמות לא) ובלב כל חכם לב נתתי
חכמה. משום שהקדוש ברוך
הוא לא נתן חכמה אלא למי
שיש בו חכמה, ופרשוה החכמים
ונתבאר, וכן כמו כן בצלאל. רבי
שמעון אמר, בצלאל - שמו גרם
לו, ועל חכמתו נקרא כך, וסוד
המלה בצלאל - בצל אל.

פתח ואמר, (שיר ב) כתפוח בעצי
היער כן דודי וגו'. בצלו - היינו
בצלאל, שהוא התקין המשכן
ועשה אותו, שכתוב חמדתי
וישבת. שהמשכן נחמד לשבת
בו, שהוא עשה חמדה לכנסת
ישראל, וכנסת ישראל יושבת
בצל האל. וזהו בצלאל.

ובריו מתוק לחכי, שהוא שעושה
פרות טובים בעולם, שכתוב (הושע
יד) ממני פריה נמצא. מי הוא פרי?
אלה הם נשמות הצדיקים, שהם
פרי מעשיו של הקדוש ברוך הוא,
שאותו נהר שיוצא מעדן מוציא
וזורק נשמות לעולם, והם הפרות
של הקדוש ברוך הוא, ומשום כך
פריו. זהו כמו שאמרנו.

בצלו - זהו בצלאל. ועל זה תקוון
המשכן על ידי בצלאל היה.
ומשום כך, ובצלאל כן אורי כן
חור. כן אורי - זה אור השמש

דמשכנא על ידא דבצלאל הנה. ובגין כך ובצלאל כן אורי כן

שיוצא. בן אורי - זה ימין. בן חור
- זה שמאל. בן אורי בן חור (בן
חור בן חורי). ועל זה נשלם בו דינו
של הקדוש ברוך הוא במעשה
העגל.

כל הנהב העשוי - מאותה שעה
שנתנו לו ישראל, היה עשוי
ונתפמן מקדם לכף. בכל מלאכת
הקדש - כל אותו זהב נעשה
ונתפמן בכל מלאכת הקדש. מה
הטעם? משום שבכל דרגה
ודרגה היה מתפמן בה זהב, שאין
שלמות אלא ברחמים ודין, ועל
זה זהב היה הולף בכל מלאכת
הקדש. בכל אותה עבודה,
שנקראת קדש היה הולף בה זהב,
זהב בכל.

רבי אבא, רבי יוסי ורבי חזקיה
היו יושבים ועוסקים בתורה.
אמר לו רבי חזקיה לרבי אבא,
הרי אנו רואים שהקדוש ברוך
הוא רוצה בדין בכל לערב זה
בזה, והוא מאריך דין לרשעי
העולם. אם הוא רוצה בדין, למה
מסלק אותו מן הרשעים? אמר
לו, כמה הרים נעקרו בדרך הנה,
אבל כמה דברים גלה המנוחה
הקדושה בזה.

ובא ראה, הדין שהקדוש ברוך
הוא רוצה בו הוא דין ברוך, הוא
דין שמעורר אהבה ושמחה. אבל
הרשעים, כשהם בעולם, כלם דין
של זהמה, כלם דין שלא רוצה
בו הקדוש ברוך הוא כלל. ועל
זה לא צריך לערב דין קדוש בדין
טמא של זהמה, עד שמתפלה
מעצמו ומאבדו מהעולם הבא,
ואותו דין של זהמה שבו, הוא
מאבד אותו מן העולם.

פתח ואמר, (תהלים צב) בפרח
רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי
און להשמדם עדי עד. הפסוק

חור. בן אורי, דא נהורא דשמשא דנפיק. בן
אורי, דא ימינא. בן חור, דא איהו שמאלא.
בן אורי בן חור, (כ"א בן חור בן חורי) ועל דא
אשתלים ביה דינא דקודשא בריך הוא
בעובדא דעגלא.

כל הנהב העשוי. (שמות לח) מההיא שעתא
דיהבו ליה ישראל, הנה עשוי ונתפמן
מקדמת דנא, בכל מלאכת הקדש, כל ההוא
דהבא, אתעביד ונתפמן בכל מלאכת הקדש.
מאי טעמא. בגין דבכל דרגא ודרגא, הנה
אתפמן ביה דהבא. דלית שלימו אלא רחמי
ודינא, ועל דא דהבא הנה אזיל בכל מלאכת
הקדש, בכל ההיא עבידתא דאקרי קדש, הנה
אזיל בה דהבא, דהבא בכלא.

רבי אבא רבי יוסי ורבי חזקיה הוו יתבין
ולעאן באורייתא, אמר ליה רבי חזקיה
לרבי אבא, הא חמינן דקודשא בריך הוא
אתרעי בדינא בכלא, לאתערבא דא בדא,
ואיהו אריך דינא בחייבי עלמא, אי איהו
אתרעי בדינא, אמאי סליק ליה מחייבינא.
אמר ליה, כמה טורין אתעקרו במלה דא,
אבל כמה מלין גלי בוצינא קדישא בהאי.

ותא חזי, דינא דקודשא בריך הוא אתרעי
ביה, איהו דינא בריר, איהו דינא
דאתער רחימו וחדוה. אבל חייבינא כד אינון
בעלמא, פלהו דינא דזוהמא. פלהו דינא דלא
אתרעי ביה קדשא בריך הוא כלל. ועל דא,
לא בעי לאתערבא דינא קדישא בדינא
מסאבא דזוהמא, עד דאיהו אשתצי מגרמיה,
ולאובדא ליה מן עלמא דאתי, ויהוה דינא
דזוהמא דביה איהו אוביד ליה מעלמא.

פתח ואמר (תהלים צב) בפרח רשעים כמו עשב

ויציצו כל פועלי און להשמדם עדי עד, האי קרא אוקמוה, אבל

הַזֶּה פְּרָשׁוּהוּ. אָכַל בַּא וּרְאָה, בְּפֶרֶחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׁב, כְּעֵשֶׁב הַזֶּה שֶׁהוּא בִּיבֵשׁ בְּאַרְץ וְהוּא יָבֵשׁ, כְּשִׁשׁוּרִים בּוֹ מִיָּם הוּא פּוֹרֵחַ, וְאוֹתוֹ יִבֵּשׁ פּוֹרֵחַ. וּכְאִילַן הַזֶּה קָצוּץ שְׁצָץ מִחֲדָשׁ, וְלֹא מֵעֵלָה אֲלֵא אוֹתָם פְּאֵרוֹת לְצַד זֶה וּלְצַד זֶה, שֶׁהֵם עֲנָפִים שְׁעוּלִים, וְלְעוֹלָמִים לֹא עוֹלָה אֵילָן כְּפִי שֶׁהִיָּה בְּרֵאשׁוֹנָה לְהִיּוֹת אֵילָן, וְכֹל זֶה לְהַשְׁמֵדֵם עַדִּי עַד, לְעַקְרֵם מֵהַשָּׂרִשִׁים וּמֵהַכֹּל.

עוֹד יֵשׁ סוּד אַחֵר בְּזֶה, עַל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְאִירָךְ רִגְוֹ עִם הַרְשָׁעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִשּׁוּם שֶׁהַעוֹלָם הַזֶּה הוּא חֶלֶק שֶׁל הַצַּד הַאֲחֵר, וְהַעוֹלָם הַבָּא הוּא צַד הַקְּדוֹשָׁה. וְהוּא חֶלֶק הַצַּדִּיקִים, שֶׁהַצַּדִּיקִים יִהְיוּ בּוֹ בְּעֶטְרַת הַכְּבוֹד שֶׁל רַבּוֹנָם. וְשֵׁנֵי הַצַּדִּיקִים הִלְלוּ עוֹמְדִים זֶה כְּנֶגֶד זֶה. זֶה צַד הַקְּדוֹשָׁה, וְזֶה הַצַּד הַאֲחֵר שְׁטָמָא. זֶה עוֹמֵד לְצַדִּיקִים, וְזֶה עוֹמֵד לְרְשָׁעִים. וְהַכֹּל זֶה כְּנֶגֶד זֶה. אֲשֶׁרִי הַצַּדִּיקִים שְׂאִין לָהֶם חֶלֶק בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲלֵא בְּעוֹלָם הַבָּא.

בֹּא וּרְאָה, הַכֹּל הַתְּתַקֵּן וְהַתְּגַלֶּה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָף עַל פִּי שְׂבָלֶק וּבִלְעָם לֹא הִתְפַּוְּנוּ עַל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַכֹּל הַתְּתַקֵּן לְפָנָיו, וְלֹא גָרַע מִשְׁכָּרֵם כְּלוּם בְּעוֹלָם הַזֶּה. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁלְטוֹ עַל יִשְׂרָאֵל, שֶׁגָּרַם אוֹתוֹ קֶרֶבֶן לְהַסְתַּלֵּק מִיִּשְׂרָאֵל עֲשָׂרִים וָאַרְבַּעַה אֲלָף, פָּרַט לְכָל אֶלֹ שְׁנֵהָרְגוּ, שִׁכְתוּב (במדבר כה) הִרְגוּ אִישׁ וְאִנְשׁוֹ הַנִּצְמָדִים לְבַעַל פְּעוֹר, וְכְתוּב קַח אֶת כָּל רְאִשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לַה'. וְעַד כַּעַת אוֹתוֹ קֶרֶבֶן הִיָּה תְלוּי לְהַפְרַע מִיִּשְׂרָאֵל. שְׂבָעָה מִזְבַּחוֹת כְּחֻשְׁבוֹן אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם.

תָּא חֲזִי, בְּפֶרֶחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׁב. כְּהֵאִי עֵשֶׁב־אֵי הוּא בִּיבֵשׁוֹ דְאַרְעָא, וְאִיהוּ יְבִישָׁא, כַּד שְׂרָאן בֵּיה מִיָּא אַפְרִיחַ, וְהֵהוּא יְבִישׁוֹ אַתְּפֶרַח. וְכֵהֵאִי אֵילָנָא קְצִיצָא דְנִצְיִן, וְלֹא סָלִיק אֲלֵא אֵינוֹן פְּאֵרוֹת, לְסִטְרָא דָּא וְלְסִטְרָא דָּא, דְאֵינוֹן עֲנָפִין דְסִלְקִין, וְלְעֵלְמִין לֹא סָלִיק אֵילָנָא, כַּד הָוָה בְּקִדְמִיתָא לְמַהְוִי אֵילָנָא. וְכֹל דָּא, לְהַשְׁמֵדֵם עַדִּי עַד, לְאַעְקָרָא לֹון מִשְׂרָשִׁין וּמִכְּלָא.

תְּוֹ רְזָא אַחְרָא אֵית בְּהֵאִי, עַל דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַרְיָךְ רוּגְזִיָּה בְּחֵיבִיָּא בְּהֵאִי עֲלֵמָא, בְּגִין דְהֵאִי עֲלֵמָא, אִיהוּ חוּלְקָא דְסִטְרָא אַחְרָא. וְעֲלֵמָא דְאַתִּי אִיהוּ סִטְרָא דְקְדוּשָׁה. וְאִיהוּ חוּלְקָא דְצַדִּיקִיָּא, לְמַהְוִי צַדִּיקִיָּא אֵינוֹן בְּעֶטְרָא דִיקְרָא דְמֵאֲרִיהוֹן בֵּיה. וְתַרְיִן סִטְרִין אֵלִין, קְיִמִּין דָּא לְקַבֵּל דָּא. דָּא (דף ר"ד) סִטְרָא דְקְדוּשָׁה. וְדָא סִטְרָא אַחְרָא דְמִסְאַבָּא. דָּא קְיִמָּא לְצַדִּיקִיָּא, וְדָא קְיִמָּא לְרְשִׁיעִיָּא, וְכֹלָא דָּא לְקַבֵּל דָּא. זַכָּאִין אֵינוֹן צַדִּיקִיָּא, דְלִית לֹון חוּלְקָא בְּהֵאִי עֲלֵמָא, אֲלֵא בְּעֲלֵמָא דְאַתִּי.

תָּא חֲזִי כְּלָא אַתְתַּקֵּן וְאַתְגַּלִּי קְמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאָף עַל גַּב דְבָלֶק וּבִלְעָם לֹא אַתְפּוֹוֹנוּ לְגַבֵּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּלָא אִיהוּ מַתְתַּקֵּן קְמִיָּה, וְלֹא גָרַע מֵאֲגַר דְלֵהוֹן כְּלוּם כְּהֵאִי עֲלֵמָא. כְּהֵהוּא זְמַנָּא שְׁלִיטוֹ עַל יִשְׂרָאֵל, דְגָרַם הֵהוּא קוֹרְבָנָא, לְאַסְתַּלְקָא מִיִּשְׂרָאֵל אַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִין אֲלָפִין, כַּר כָּל אֵינוֹן דְאַתְקַטְלוּ, דְכְתוּב, (במדבר כה) הִרְגוּ אִישׁ אִנְשׁוֹ הַנִּצְמָדִים לְבַעַל פְּעוֹר, וְכְתוּב קַח אֶת כָּל רְאִשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לִי. וְעַד כַּעַת הֵהוּא קֶרֶבֶן אֵינוֹן תְּלוּי לְאַתְפָּרַעָא מִנְהוֹן דִּישְׂרָאֵל. שְׂבָעָה מִדְבַּחַן כְּחוּשְׁבוֹן אַרְבָּעִין וּתְרִין.

רבי שמעון אמר, בא וראה, אותם ארבעים ושנים קרבנות עשו בלק ובלעם, ונטלו אותם מאותו הצד האחר לקדוש-ברוך הוא, ועל זה היה תלוי אותו קרבן, שיטל אותו אותו הצד האחר, שנקרא קלה, מישראל. ועד עכשו לא גבה מהם. וזהו סוד (מלכים-ב) ויפן אחריו ויראם. ויפן אחריו - אחריו שכניה, שעמד הצד האחר לאחור. ויראם - הסתפל בהם אותו הצד האחר וראה אותם שראויים להענש, ועל זה - ויקללם בשם ה'. בשם ה' - להוציא אותו שם ה' מחיוב זה, מאותו חיוב של אותו קרבן שהקריב אותו צד אלו, והכל מתקן לפני הקדוש ברוך הוא ולא נאכד דבר. כמו כן הכל התמקן לפני הקדוש ברוך הוא, הן לטוב הן לרע.

בא וראה, דוד הוא היה שברח לפני שאול, ועל זה גרם שנאכדו כל אותם כהני נוב, ולא נשאר מפלם - רק אביהם לבדו שברח. וזה גרם פמה רעות בישראל, ומת שאול ובניו, ונפלו מישראל פמה אלפים ורבות. ועם כל זה, אותו חטא היה תלוי על דוד לגבותו ממנו, עד שכל בני דוד נאכדו ביום אחד, ולא נשאר מהם אלא יואש לבדו, שנגנב. כמו שלא נשאר מאחילם - רק אביהם לבדו. ועד עכשו אותו חטא היה תלוי לעשות דין על נוב על אותו חטא של נוב, שכתוב (ישעיה) עוד היום

היום בנב לעמד, ופרשוה. כמו זה - כל הנהב העשוי למלאכה. מה זה העשוי? פאן הסתפל הקדוש ברוך הוא בשנתנו ישראל זהב לעגל, והקדוש ברוך הוא הקדים להם זהב זה לרפואה, שהרי זהב המשכן הקדים להם לאותו הנהב

רבי שמעון אמר, תא חזי, אינון ארבעין ותריין קרבנין עבדו בלעם ובלק, ונטלו לון מההוא סטרא אחרא לגבי קדשא בריך הוא, ועל דא הנה תלי ההוא קרבנא, לנטלא ליה ההוא סטרא אחרא דאקרי קלה מישראל, ועד השתא לא גבה מניהו. ודא איהו רזא (מלכים ב ב) ויפן אחריו ויראם. ויפן אחריו, אחריו שכניה, דקיימא סטרא אחרא לאחורא. ויראם. אסתפל בהו ההוא סטרא אחרא, וחמא לון דאתחזון לאתענשא, ועל דא ויקללם בשם יי'. בשם יי' לאפקא ההוא שם יי' מחיובא דא. מההוא חיובא דההוא קרבן דאקריב ההוא סטרא לגביה. וכלא איהו מתתקן קמיה דקודשא בריך הוא, ולא אתאכיד מלה. כגוונא דא, כלא אתתקן קמיה דקודשא בריך הוא, הן לטב הן לביש.

תא חזי, דוד איהו הנה דערק קמיה דשאול. ועל דא גרים, דאתאכידו כל אינון פהני דנוב, ולא אשתאר מפלהו בר אביתר בלחודוי דערק. ודא גרים פמה בישין בישראל, ומית שאול ובנוי, ונפלו מישראל פמה אלפין ורפין. ועם כל דא, ההוא חובה הנה תלי על דוד לגבות מניה, עד דכל בנוי דדוד אתאכידו ביומא חד, ולא אשתאר מניהו אלא יואש בלחודוי, דאתגנב. כגוונא דלא אשתאר מאחילם בר אביתר בלחודוי. ועד כען ההוא חובה הנה תלי, למעבד דינא על נוב, על ההוא חובה דנוב, דכתוב, (ישעיה) עוד היום בנב לעמוד ואוקמוה.

כגוונא דא, כל הנהב העשוי למלאכה. מאי העשוי. הכא אסתפל קדשא בריך הוא, פד יתבו ישראל דהבא לעגלא, וקודשא בריך הוא אקדים לון דהבא דא לאסותא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ני לא תשכח מפני זרעו
תקליטור
אוצרות הזוהר
ובו: 12.000
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות
ועוד...

המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק'!

הרשב"י קובע:
בספר הזוהר
יצאו בני ישראל מהגלות

ודקה בינים ההוא תקע ב שופר גדול!

ספר הזוהר היומי
 מחולק ל-154 ימים
 ימות השנה

